

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

. mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31344 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 mei 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

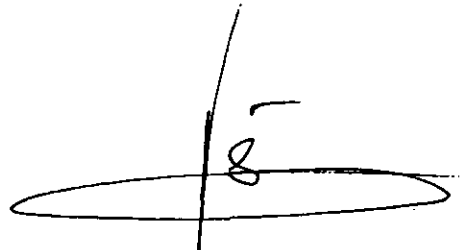
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 augustus 2007

282-490.

Verzonden: 15 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/31344

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 11 mei 2007

inzake

(en haar minderjarig kind
geboren op
nationaliteit Sierraleoonse,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. C.A.J.M. Snijders,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. A.R.J. Maas.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Op 11 maart 2001 heeft eiseres een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling.

Bij besluit van 31 mei 2002 is eiseres in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste lid, onder d van de Vw 2000 met ingang van 1 juni 2001. Deze vergunning was geldig tot 1 juni 2004.

Op 22 maart 2004 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 2 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 5 december 2006, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk was aanwezig R. Conteh.

AWB 06/31344

2

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 2 juni 2006 in rechte stand kan houden.
2. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen nu de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone inmiddels is beëindigd. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiseres ook niet in aanmerking komt voor toelating op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000. Verweerder heeft zich in dat verband primair op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is.
3. Eiseres heeft zich – kort gezegd en voor zover hier van belang – op het standpunt gesteld dat haar niet kan worden verweten dat zij niet meer over haar reisroute heeft verteld. Daarnaast is eiseres van mening dat artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 niet kan worden tegenwerpen op de enkele grond dat zij niet meer over haar reisroute heeft verteld, nu verweerder het ontbreken van identiteits- en nationaliteitsdocumenten niet meer tegenwerpt. Bovendien is op de eerste aanvraag van eiseres een asielvergunning gegeven, zonder dat daarbij is tegengeworpen dat zij onvoldoende informatie heeft verstrekt over haar reis. Ook om die reden mag verweerder dit thans niet meer aan eiseres tegenwerpen. Voorts heeft eiseres gemotiveerd betoogd waarom verweerder het asielrelaas in redelijkheid niet ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Eiseres heeft juist een zeer zwaarwegend en consistent asielrelaas verteld. Volgens eiseres lijkt het erop dat verweerder bewust zoekt naar tegenstrijdigheden om te kunnen komen tot een ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en gaat verweerder daarmee volstrekt voorbij aan de kern van de zaak. Eiseres was bij haar asielaanvraag zichtbaar getraumatiseerd, waarover destijds ook opmerkingen zijn gemaakt, maar waarmee verweerder helemaal niets heeft gedaan. De uitvoerige zienswijze wordt door verweerder afgedaan met de nietszeggende redenering dat het geen afdoende verklaring is. Dit getuigt van onzorgvuldige voorbereiding van een besluit, aldus eiseres. Omdat vanaf het begin in het dossier alle informatie aanwezig is om aan te nemen dat eiseres het slachtoffer is geworden van verkrachtingen, bestaat eveneens aanleiding om bij de zienswijze overgelegde informatie van Amnesty International buitengewoon serieus te nemen. Het is onbegrijpelijk dat verweerder vindt dat niet meer gekeken hoeft te worden naar de informatie van Amnesty International omdat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Om dezelfde reden is het al even onbegrijpelijk en onbehoorlijk dat in het geheel niet wordt ingegaan op de medische problematiek, aldus eiseres. Gezien dit alles moet volgens eiseres worden vastgesteld dat zij zowel op basis van de toenmalige situatie als op basis van de huidige situatie, moet worden beschouwd als vluchteling, zodat zij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. In ieder geval dient zij te worden toegelaten op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. Tevens is betoogd dat de weigering om eiseres op grond van humanitaire redenen hier te lande toe te laten in de besluitvorming ten onrechte ongemotiveerd is gebleven. Bij aanvullende beroepsgronden van 19 januari 2007 heeft eiseres nog een beroep gedaan op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten (EHRM) van de Mens in de zaak *tegen Nederland (1948/04)* van 11 januari 2007. Uit de wijze van toetsen van het EHRM volgt volgens eiseres dat de door haar overgelegde informatie van Amnesty International bij de toetsing dient te worden betrokken, hetgeen verweerder heeft nagelaten. Tenslotte heeft eiseres bij voornoemde aanvullende beroepsgronden zich nog beroepen op de Europese Definitierichtlijn 2004/83/EG.

AWB 06/31344

3

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

7. Niet in geschil is dat verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone op 16 september 2002 heeft beëindigd en dat derhalve de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

8. Voorts heeft verweerder gezien of er, aansluitend aan 1 juni 2004, zijnde de expiratedatum van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verleend.

9. Eiseres heeft in dat verband ter onderbouwing van haar aanvraag het volgende aangevoerd. De echtgenoot van eiseres was luitenant in het Sierraleonse leger. Hij nam deel aan de strijd toen op 25 mei 1997 de rebellen aanvielen. In diezelfde periode nam hij ontslag bij het leger genomen omdat hij niets meer met de oorlog te maken wilde hebben. Hij had ook deelgenomen aan een mislukte militaire coup onder leiding van Johnny Paul Koroma, waarna veel soldaten werden opgeroepen door ECOMOG. Eiseres en haar familie vluchtten naar . Haar man keerde na drie dagen al weer terug naar . Na negen maanden haalde hij eiseres en zijn kind op om naar terug te keren. Toen de rebellen in 1999 opnieuw aanvielen kwamen zij naar het huis van eiseres. De rebellen wilden dat haar echtgenoot zich bij hen zou aansluiten. Toen hij dit weigerde, werd hij meegenomen. Een tijdje later werd ook de rest van de familie meegenomen door de rebellen als gevolg van de algemene situatie. De rebellen waren op zoek naar meisjes en vrouwen. Eiseres, haar kind, moeder en zussen werden meegenomen naar de bush. Eiseres' moeder moest voor de rebellen koken en eiseres en haar zus moesten goederen dragen. Tijdens hun gevangenschap werden ze verkracht. Na 18 dagen zagen zij kans te ontsnappen toen een Nigeriaans gevechtsvliegtuig de rebellen bombardeerden. Een van de zusjes van eiseres raakte spoorloos bij deze aanval. Met behulp van ECOMOG-soldaten keerden eiseres, haar kind, moeder en zus terug naar . Daar aangekomen bleek hun huis door de rebellen in brand te zijn gestoken. Voorts bleek het Sierraleonse leger op zoek te zijn naar eiseres en haar echtgenoot. Hun namen stonden in de krant "Independant Observer". Eiseres en haar familie (kind, moeder en zus) werden vervolgens gearresteerd door de Sierraleonse autoriteiten en overgeplaatst naar de kazerne in de wijk . Gedurende 2 weken werd eiseres gemarteld en geslagen. Tijdens ondervragingen werd zij met de dood bedreigd. Eiseres moest de verblijfplaats van haar man vertellen, maar eiseres wist niet waar haar man was. De autoriteiten waren op zoek naar de echtgenoot van eiseres omdat hij een hoge functie in het leger had gehad en omdat hij had deelgenomen aan de coup. Vanwege een rebellenaanval op de kazerne werden eiseres en haar familie vrijgelaten.

AWB 06/31344

4

Tien dagen later werden eiseres en haar familie echter opnieuw gearresteerd. Eiseres werd wederom gedwongen de verblijfplaats van haar man te vertellen. Na vier dagen konden eiseres en haar familie ontsnappen toen rebellen een aanval pleegden en de soldaten moesten vluchten. Eiseres en haar familie gingen opnieuw naar , waar eiseres in een ziekenhuis vrijwilligerswerk ging doen. Later kwamen de soldaten en die zeiden tegen eiseres dat haar man een collaborateur van de rebellen was. Op een nacht besloten eiseres en haar familie om naar te gaan. Een soldaat beloofde hen naar te brengen. Door hem werd eiseres verkracht en gestoken met een mes. Aangekomen in Guinee kwamen eiseres en haar familie terecht in het vluchtelingenkamp ' . Ze werden er geregistreerd en door het Rode Kruis geaccepteerd. Op 24 december 2000 werd het kamp aangevallen door rebellen uit Sierra Leone of Liberia. De soldaten van het Guinese leger zeiden dat alle vluchtelingen terug naar hun eigen land moesten. Eiseres raakte haar familie kwijt bij de aanvallen en haar papieren werden door Guinese militairen ingenomen. Tijdens haar zoektocht naar haar familie werd eiseres gearresteerd en in een kazerne in (geplaatst, waar zij werd mishandeld. Begin januari 2001 zag eiseres kans te ontsnappen, toen tijdens etenstijd het hek open ging om de mensen in de rij te laten staan. Eiseres vond onderdak bij een man die vluchtelingen opving, waar zij tot 12 januari 2001 verbleef. Nadat de naam van deze man werd omgeroepen op de radio omdat hij vluchtelingen in huis had, bracht de man eiseres aan boord van een boot. Na te zijn overgestapt op een grotere boot reisde eiseres naar Nederland. Tijdens deze reis werd eiseres nog verkracht door een onbekende man.

10. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiseres ten tijde van de aan haar verleende verblijfsvergunning asiel op grond van het categoriale beleid niet in aanmerking kwam voor toelating op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29, van de Vw 2000 en dat dit standpunt, ook gezien in het licht van de huidige situatie in Sierra Leone, blijft gehandhaafd. Als motivering is aan deze beslissing ten grondslag gelegd dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Naar het oordeel van verweerder heeft eiseres toerekenbaar geen reisdocumenten overgelegd. Verweerder acht het individuele asielrelaas van eiseres niet geloofwaardig.

11. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

12. Blijkens het bestreden besluit en het verweerschrift werpt verweerder aan eiseres niet (langer) tegen dat zij geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van haar identiteit, nationaliteit en asielrelaas, zodat hetgeen in dit verband zijdens eiseres in beroep naar voren is gebracht buiten beschouwing wordt gelaten bij de beoordeling van het beroep. Wel handhaaft verweerder zijn in de besluitvorming ingenomen standpunt dat eiseres onvoldoende medewerking heeft verleend aan de vaststelling van haar reisroute, nu zij geen

AWB 06/31344

5

reisdocumenten heeft overgelegd en over haar gestelde reisroute evenmin gedetailleerde, verificerbare en coherente verklaringen heeft afgelegd.

13. De rechtbank volgt niet de stelling van eiseres dat aan haar thans niet meer mag tegengeworpen dat zij onvoldoende informatie heeft verstrekt over haar reis omdat dit destijds bij de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ook niet is tegengeworpen. Daartoe is redengevend dat bij de verlening aan eiseres van de verblijfsvergunning asiel op de d-grond destijds geen inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas heeft plaatsgevonden. Eerst in het kader van de onderhavige aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft een inhoudelijke beoordeling van eiseres' asielrelaas plaatsgevonden, zodat verweerder ook niet eerder dan bij de onderhavige besluitvorming hoefde te onderzoeken of zich een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 voordoet.

14. Evenmin volgt de rechtbank de stelling van eiseres dat – nu verweerder het ontbreken van documenten ter onderbouwing van haar identiteit, nationaliteit en asielrelaas niet (meer) tegenwerpt – artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 niet kan worden tegengeworpen op de enkele grond dat eiseres niet meer over haar reisroute heeft verteld. De wettekst van artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 biedt voor de stelling van eiseres geen grond. Voorts wijst de rechtbank er in dit verband op dat het vaste jurisprudentie is dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het 'toerekenbaar ontbreken van documenten'.

15. Zoals blijkt uit het voorgaande heeft verweerder zich in de besluitvorming op het standpunt gesteld dat eiseres toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd over haar reis naar Nederland. Omdat eiseres ook in gebreke is gebleven in haar verklaringen aangaande de door haar gestelde reisroute, blijft het ontbreken van reisdocumenten volgens verweerder toerekenbaar. Daarbij heeft verweerder aangegeven dat van eiseres mag worden verwacht dat zij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de plaats waar zij is aangekomen, de naam van het schip, de vlag waaronder het schip voer, alsmede de lading van het schip. Dit geldt volgens verweerder te meer nu eiseres stelt drie weken onderweg te zijn geweest en mensen aan boord heeft zien werken. Dat eiseres tijdens haar reis was verborgen in een ruimte zonder venster, maakt het voorgaande niet anders, aldus verweerder. Eiseres is immers ook aan en van boord gegaan en is aansluitend verder gereisd. Het argument van eiseres in de zienswijze, namelijk dat gelet op de wijze van reizen het eiseres niet kan worden aangerekend dat zij weinig kan verklaren, wordt door verweerder niet gevolgd. Ook van een persoon die op een dergelijke manier heeft gereisd, mag aanmerkelijk meer informatie worden verwacht dan eiseres heeft weten te geven, aldus verweerder.

16. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. In hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen grond om tot een andersluidend oordeel te komen, nu dit grotendeels een herhaling betreft van hetgeen in de zienswijze naar voren is gebracht en waarop verweerder in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan.

17. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden

AWB 06/31344

6

op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

18. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres positieve overtuigingskracht mist en heeft daartoe aangevoerd dat eiseres betreffende haar asielrelaas bevreemdingwekkende, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Eiseres heeft verklaard dat haar man haar, na de (hernieuwde) machtsovername van president Kabbah in februari 1998, heeft teruggehaald uit [redacted] omdat het in [redacted] weer rustig was. Echter, volgens verweerder wekt het bevreemding dat een persoon die nauw betrokken zou zijn bij Johnny Paul Koroma en diens coup, nadat de coup in [redacted] zou zijn mislukt, zijn vrouw en kind elders zou ophalen en zich in [redacted] zou vestigen. Gelet hierop wordt geen geloof gehecht aan eiseres' verklaring dat haar man nauw betrokken was bij Johnny Paul Koroma en diens coup. De verklaring dat eiseres een teruggetrokken bestaan leidde en naar een ander huis in [redacted] is gebracht, doet hieraan volgens verweerder niet af. Daar komt bij, aldus verweerder, dat eiseres tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zij van juni 1995 tot januari 1999 op het adres [redacted] te [redacted] zou hebben gewoond, geleefd en geslagen. Het een en ander klemmt volgens verweerder te meer nu eiseres eveneens heeft verklaard dat zij van de autoriteiten geen problemen hebben ondervonden in [redacted] van februari 1998 tot 6 februari 1999, toen de rebellen [redacted] aanvielen. Ter nadere onderbouwing van zijn standpunt heeft verweerder er op gewezen dat eiseres omtrent de rol en functie van haar man binnen de coup vage en onvolledige verklaringen heeft afgelegd. Zo stelt zij in eerste instantie niet te weten wat hij precies doet en weet zij evenmin de naam van zijn onderdeel, terwijl zij later ineens wel een naam van haar mans onderdeel weet te noemen. In het bestreden besluit is in dit verband voorts nog overwogen dat het bevreemdt dat eiseres de opvallende benaming "death squad" (doodseskader) niet in eerste instantie zou weten. Eiseres weet behalve Johnny Paul Koroma geen enkele naam te noemen van mensen die met haar echtgenoot in het leger zouden hebben gediend. Daarbij komt nog dat eiseres in het gehoor van 5 april 2006 heeft aangegeven dat Johnny Paul Koroma de meerdere van haar echtgenoot was en zij in hetzelfde bataljon dienden, terwijl zij eerder heeft verklaard dat haar echtgenoot de leider van zijn bataljon (death squad) was. Gelet op het voorgaande hecht verweerder evenmin geloof aan de verklaring van eiseres dat de rebellen na 6 januari 1999 specifiek bij haar thuis kwamen om haar man op te zoeken omdat ze destijds samen met hem betrokken waren bij de coup. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiseres en haar familie op of na 6 januari 1999 door de rebellen zijn gevangen genomen. In aanvulling op het vorenstaande heeft verweerder in de besluitvorming overwogen dat eiseres in het eerste gehoor heeft verklaard dat zij van 1994 tot en met mei 1997 administratief medewerkster van het [redacted] in [redacted] was en dat zij nadien voor haar levensonderhoud aangewezen was op haar man. Vorenstaande verklaring is volgens verweerder tegenstrijdig met de verklaring van eiseres in het nader gehoor over de periode na 1999, namelijk dat zij "toen een baan in het hotel genaamd [redacted] had. Letterlijk verklaart eiseres hierover dat men haar tijdens haar vierdaagse detentie (na januari 1999) wilde dwingen haar baan te verlaten als zij de locatie van haar man niet zou vertellen, hetgeen een evidente tegenstrijdigheid is met haar eerdere verklaring, aldus verweerder. Gelet op voornoemde tegenstrijdigheid wordt evenmin geloof gehecht aan de problemen van eiseres na de aanval van de rebellen op 6 januari 1999 en de redenen waarom eiseres stelt te zijn gevlucht uit haar land van herkomst. Evenmin wordt hierdoor geloof gehecht aan de verklaring van eiseres dat zij met haar man in de krant hebben gestaan vanwege de betrokkenheid van haar man bij de coup van 25 mei 1997. Dat eiseres uit angst voor haar familieleden niet zou willen dat het krantenartikel wordt getraceerd, zoals opgemerkt in de brief van vluchtelingenwerk van 20 december 2005, komt volgens

AWB 06/31344

7

verweerder geheel voor rekening en risico van eiseres. Overigens wekt het volgens verweerder bevreemding dat in deze brief gesteld wordt dat de journalist die het artikel zou hebben geschreven een goede bekende van eiseres zou zijn, terwijl eiseres tijdens het gehoor van 5 april 2006 heeft verklaard niet eens te weten welke journalist het artikel heeft geschreven. Voorts heeft verweerder overwogen dat eiseres in het eerste gehoor heeft verklaard dat zij in januari 1999 naar [redacted] is gevlucht en aldaar in het ziekenhuis vrijwilligster was van januari 1999 tot september 2000, terwijl onder meer uit de correcties en aanvullingen van 22 augustus 2001 valt op te maken dat eiseres eerst in de tweede helft van maart 1999 of later naar [redacted] is gevlucht. Niet valt in te zien dat eiseres hierover geen eensluidende verklaringen kan afleggen, hetgeen temeer geldt nu zij in de periode, die het verschil tussen haar beide verklaringen uitmaakt, namelijk februari en maart 1999, tot tweemaal toe zou zijn opgepakt door de autoriteiten.

19. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres niet geloofwaardig is, zodat eiseres op basis daarvan niet in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. Hetgeen eiseres in beroep naar voren heeft gebracht werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder het asielrelaas niet ongeloofwaardig kon achten. Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder er ten onrechte vanuit gaat dat haar man haar direct na de coup heeft opgehaald en teruggebracht naar [redacted], terwijl daar negen maanden tussen zaten, overweegt de rechtbank dat dit niet kan leiden tot een andere oordeel, nu dit – zoals verweerder in het verweerschrift heeft overwogen – onverlet laat dat het bevreemding wekt dat eiseres zich na het mislukken van de coup in [redacted] heeft gevestigd. De stelling in beroep dat het onjuist is dat eiseres bij het eerste gehoor heeft verklaard dat zij vanaf juni 1995 tot januari 1999 aan het adres [redacted] in [redacted] heeft gewoond – wat daar ook van zij – kan niet leiden tot een andere conclusie. Dit heeft evenzeer te gelden voor de stelling dat eiseres duidelijke verklaring afgelegd over het feit dat zij zo weinig weet over de soldaten en rangen en dat haar man bovendien ook naar zijn eigen echtgenote geheimen in acht nam. De rechtbank benadrukt hierbij dat het aan eiseres is om haar asielrelaas aannemelijk te maken.

20. Ten aanzien van de stelling dat eiseres bij haar asielaanvraag zichtbaar getraumatiseerd was en dat daarover destijds ook opmerkingen zijn gemaakt, overweegt de rechtbank dat het verslag van het nader gehoor geen aanknopingspunten biedt voor de conclusie dat eiseres tijdens dit gehoor in een zodanige gemoedstoestand verkeerde dat zij de vragen niet naar behoren kon beantwoorden. Eiseres heeft daaromtrent niets aangevoerd tijdens het nader gehoor noch desgevraagd aan het slot van het gehoor. Weliswaar is door de toenmalige gemachtigde van eiseres bij de aanvullingen en correcties aangegeven dat eiseres bijna niet reageert op hetgeen zij vertelt en vraagt en dat eiseres is doorverwezen naar het GGZ te Tilburg, maar zijdens eiseres zijn geen medische stukken overgelegd ter nadere onderbouwing hiervan. De stelling van eiseres in dit verband kan dan ook niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

21. Eiseres heeft voorts gesteld dat het onbegrijpelijk is dat verweerder vindt dat niet meer gekeken hoeft te worden naar de door haar overgelegde informatie van Amnesty International van 15 januari 2004. De rechtbank stelt allereerst vast dat deze informatie betrekking heeft op problemen die slachtoffers van seksueel misbruik door de rebellen in Sierra Leone kunnen ondervinden bij terugkeer. Nu verweerder het asielrelaas van eiseres – inclusief haar gestelde verblijf bij de rebellen – in redelijkheid ongeloofwaardig heeft

AWB 06/31344

8

kunnen achten, is de rechtbank van oordeel dat verweerder mocht volstaan met de overweging in het bestreden besluit dat – gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas – niet kan worden beoordeeld of de informatie van Amnesty International op eiseres van toepassing is. De stelling van eiser in dit verband kan derhalve niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. De verwijzing van eiseres naar de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 in de zaak (JV 2007/30), maakt dit naar het oordeel van de rechtbank niet anders. Daarbij is van belang – zoals verweerder ter zitting ook heeft aangegeven – dat geen sprake is van vergelijkbare zaken. Nog daargelaten dat de zaak die bij het EHRM voorlag betrekking had op een ander land en feitencomplex, overweegt de rechtbank dat in die zaak niet werd betwist dat de vreemdeling behoorde tot een bepaalde aanwijsbare risicogroep, terwijl in casu juist geen geloof wordt gehecht aan de verklaring van eiseres dat zij behoort tot de groep waarop de informatie van Amnesty International betrekking heeft.

22. Ook de stelling van eiseres dat het onbegrijpelijk en onbehoorlijk is dat in het geheel niet is ingegaan op de medische problematiek van eiseres, kan niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Nu eiseres haar gestelde medische problematiek op geen enkele wijze heeft onderbouwd met medische stukken van een ter zake deskundige, hoefde verweerder naar het oordeel van de rechtbank in het gestelde geen aanleiding te zien om een BMA-onderzoek op te starten. Dat het asielrelaas van eiseres eerst jaren later inhoudelijk is beoordeeld, leidt niet tot een ander oordeel.

23. Ten aanzien van het beroep van eiseres op de Europese Definitierichtlijn 2004/83/EG overweegt de rechtbank dat dit niet kan slagen, reeds omdat eiseres dit beroep op geen enkele wijze nader heeft geconcretiseerd.

24. Ten slotte overweegt de rechtbank dat evenmin grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres ook op grond van de huidige situatie in Sierra Leone niet in aanmerking komt voor toelating. Daarbij zij opgemerkt dat blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter zitting eiseres het beroep op schending van artikel 3 van het EVRM wegens het risico op besnijdenis bij terugkeer naar Sierra Leone heeft laten vallen nu is gebleken dat eiseres reeds besneden is.

25. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiseres op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

26. In hetgeen overigens zijdens eiseres is aangevoerd ziet de rechtbank evenmin aanleiding om het bestreden besluit te vernietigen.

27. Uit het voorgaande volgt dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

28. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

29. Beslist wordt als volgt.

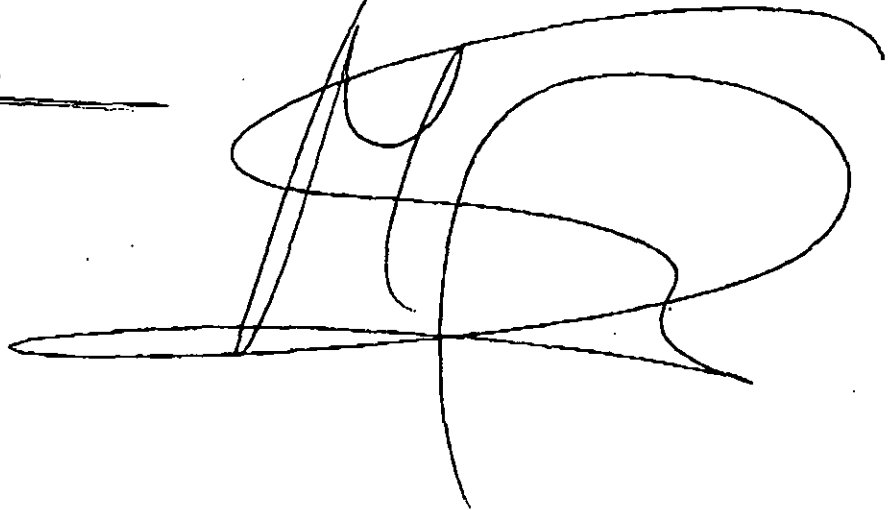
AWB 06/31344

9

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier op 11 mei 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

~~VOOR KOPIE KONFORM~~
De griffier van
de Rechtbank
Sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **14 MEI 2007**

Postbus 195 5280 AD Boxtel
 Bosscheweg 1 5281 AE Boxtel
 Telefoon: (0411) 67 44 99 Fax: (0411) 67 76 90
 E mail: info@snijdersentoemen.nl
 Website: www.snijdersentoemen.nl

SNIJDERS
 ENTOEMEN
 ADVOCATEN

**PER AANGETEKENDE POST EN
 TELEFAX 070-3651380**
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken

Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

Mr C.A.J.M. Snijders
 Mr B.W.M. Toemen
 Mw. Mr E.H.J.M. de Bonth

Boxtel, 11 juni 2007

Inzake / I.N.D. Zuid Oost
 Ons kenmerk CS/MT/00011968/25F
 e-mailadres C.Snijders@snijdersentoemen.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3477-C	11 JUN 2007
ZAAKNR.	4012
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbledig te kennen;

van de Sierraleonse nationaliteit geboren op
 (alsmede haar twee minderjarige kinderen) verder te noemen 'appellante'), thans
 verblijvende te te dezer zake woonplaats klezende te (5281 AE) Boxtel aan
 het adres Bosscheweg 1 ten kantore van haar advocaat Mr. C.A.J.M. Snijders, die
 uitdrukkelijk verklaart door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit hoger
 beroepschrift namens haar in te dienen en te ondertekenen.

Appellante heeft kennisgenomen van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
 nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch d.d. 11 mei 2007, verzonden 14 mei 2007 AWB 06
 / 31344 Enkelvoudige Kamer (**prod. 1**) Appellante kan zich niet verenigen met deze
 uitspraak en komt hiervan in hoger beroep en voert hiertoe de volgende grieven aan.

Grief 1

*Ten onrechte heeft de Rechtbank in rechtsoverweging 10 overwogen dat verweerder zich
 in het bestreden besluit gemotiveerd op het standpunt heeft kunnen stellen dat
 appellante ten tijde van de aan haar verleende verblijfsvergunning asiel op grond van het
 categoriale beschermingsbeleid niet in aanmerking kwam voor de toelating op een van de*

1

Gelden voor darden t.n.v. Stichting Derdangelden 10.88.86.484

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door
 onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Any liability shall be limited to the amount which is paid out
 under the firm's professional liability policy.

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 en dat dit standpunt ook gezien in het licht van de huidige situatie in Sierra Leone blijft gehandhaafd.

Toelichting

Naar de opvatting van appellante heeft verweerder destijds ten onrechte volstaan met slechts een vergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid te verlenen. Appellante was het daar ook niet mee eens, mede in het licht van de uitvoerige correcties en aanvullingen die haar toenmalige gemachtigde, Mr. Vedder had ingediend. Zij heeft beroep ingesteld tegen het besluit, maar haar is te verstaan gegeven dat het juridisch geen zin had op dat moment om een en ander aan te vechten. Het is niet correct om te menen dat de Minister destijds weloverwogen hier tot de A- of B- of C-grond van artikel 29 is gekomen. In het licht daarvan is het ook onredelijk dat thans de asielaanvraag van appellante wordt afgewikkeld op basis van de jurisprudentie die sedertdien zich ontwikkeld heeft en met name de strengere criteria op het terrein van het hebben van identiteitsdocumenten en bewijzen van de reisroute.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank in rechtsoverweging 13 overwogen de stelling van appellante niet te volgen dat haar thans niet langer mag tegengeworpen worden dat zij onvoldoende informatie heeft verstrekt over haar reis, omdat dit destijds bij de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ook niet is tegengeworpen en ten onrechte heeft de Rechtbank daarbij overwogen dat daarvoor redengevend is het feit dat er destijds een vergunning is gegeven op de D-grond en dat er geen inhoudelijke beoordeling is geweest.

Toelichting

Zoals al eerder toegelicht heeft appellante destijds niet de mogelijkheid gehad om de conclusie van de Minister dat slechts op de D-grond een vergunning werd gegeven aan te vechten. Dat blijkt ook duidelijk uit het dossier. Wanneer onder die omstandigheden aan appellante geen enkele keus toekwam, past het de Minister niet om nu aan haar iets tegen te werpen wat haar destijds niet werd tegengeworpen, mede nog in het licht van het feit dat de Minister aanvankelijk haar ook tegengeworpen heeft het niet hebben van identiteitsdocumenten en die tegenwerping inmiddels is komen te vervallen. Het is overduidelijk ook uit de beschikking van 31 mei 2002, waarbij de vergunning op de D-grond werd gegeven, dat op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat de Minister ooit eerder een toets op de A-, B- of C-grond heeft gedaan en op welke grond slechts tot de D-grond werd geconcludeerd. Het heeft er nu alle schijn van dat appellante het slachtoffer wordt van het systeem zoals dat in de nieuwe Vreemdelingenwet is ingevoerd nu de Minister destijds "gemakshalve" slechts een D-vergunning heeft gegeven, appellante toen geen belang had volgens de toen vigerende jurisprudentie bij het instellen van beroep daartegen en achteraf jaren later geconfronteerd wordt met argumentaties op grond van inmiddels van kracht geworden jurisprudentie die toen nog niet aan de orde waren. Bovendien is appellante naar haar opvatting daarmee het slachtoffer geworden van het feit dat toen onvoldoende aandacht is besteed door de IND, maar wellicht ook door haarzelf aan de traumatiserende effecten van wat haar overkomen is, omdat ze toch een vergunning kreeg op de D-grond. Ondanks het feit dat

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

overkomen is, omdat ze toch een vergunning kreeg op de D-grond. Ondanks het feit dat de toenmalige rechtshulpverlener daar uitvoerig aandacht aan besteed heeft, wordt nu toch daar geen aandacht aan besteed.

Grief 3

Subsidiair, voor het geval zou moeten worden aangenomen, quod non, dat aan appellante wel mocht worden tegengeworpen het feit dat ze onvoldoende informatie heeft verstrekt over haar reisroute, heeft de Rechtbank onterecht zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van appellante positieve overtuigingskracht mist, dat het bevreemdend, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen bevat. De Rechtbank heeft zich daarbij in rechtsoverweging 18 en 19 onterecht op het standpunt gesteld dat verweerder zich op basis van hetgeen in rechtsoverweging 18 is overwogen, de Minister zich in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat het asielrelaas van appellante niet geloofwaardig is.

Toelichting

Ook al realiseert appellante zich dat volgens de Rechtspraak de Rechtbank marginaal moet toetsen, dan nog had de Rechtbank rekening moeten houden met alle feiten en omstandigheden die van het begin af aan in de correcties en aanvullingen zijn ingediend, het feit dat appellante aanvankelijk bewust beroep heeft willen instellen alsmede alle uitvoerige inlichtingen en uiteenzettingen die van haar zijde in beroep aan de orde zijn gesteld en had de Rechtbank niet tot dit standpunt kunnen komen, althans blijkt uit de overweging van de Rechtbank niet welke aandacht de Rechtbank aan al die feiten en omstandigheden heeft toegekend, c.q. blijkt feit dat de Rechtbank daar eigenlijk geen aandacht aan besteed heeft. Zo zijn de overwegingen van de Rechtbank in het laatste gedeelte van rechtsoverweging 19 onbegrijpelijk. De Rechtbank concludeert dat hetgeen appellante opmerkt over een vermeend fout adres en over het hebben van onvoldoende wetenschap over soldatenrangen kennelijk niet terzake doende is, daarbij volledig buiten beschouwing latende dat in de aanvang van de procedure al duidelijk is geworden dat én appellante getraumatiseerd was, waar de IND niet of onvoldoende aandacht aan besteed heeft, én dat de procedure in de aanvang helemaal niet uitgewerkt is, omdat de IND heeft volstaan zonder een motivering met een D-vergunning. Je bent dan wel genoodzaakt om al dit soort argumentaties in beroep aan de orde te stellen en het gaat niet aan dat de Rechtbank dat afdoet met de overweging dat het aan appellante is om haar asielrelaas aannemelijk te maken. Ook al is dat zo, dan meent zij dat ze dat ook gedaan heeft.

Grief 4

Onterecht heeft de Rechtbank overwogen in rechtsoverweging 20 dat met betrekking tot de traumatisering gesteld kan worden dat het nader gehoor geen aanknopingspunten daarvoor biedt. De Minister heeft dat zelf in de circulaire vastgelegd.

Toelichting

Reeds meteen bij de correcties en aanvullingen, welke zeer uitvoerig waren, is melding gemaakt van die traumatisering en het is aan de Minister om in het kader van een zorgvuldige besluitvorming daar aandacht aan te besteden, zondig aanvullend te horen,

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

in ieder geval rekening te houden met deze omstandigheden. Het gaat niet aan om dat af te doen met de overweging dat appellante daaromtrent tijdens het nader gehoor of aan het slot van het nader gehoor zelf niets verteld heeft, want zij kan dat op dat moment niet beoordelen. Dat komt pas aan de orde later, wanneer het met iemand doorgenomen wordt.

Grief 5

Onterecht heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 21 overwogen dat geen aandacht hoeft te worden besteed aan de informatie van Amnesty International.

Toelichting

Immers, appellante heeft daarnaar verwezen, omdat in het licht van haar relaas en in het licht van die informatie van Amnesty het juist aannemelijk is dat haar relaas wel geloofwaardig is. Appellante heeft verwezen naar de uitspraak van , niet omdat dat dezelfde zaken zijn, maar omdat het redelijk is te denken dat wanneer Amnesty over een bepaalde groep vrouwen uit Sierra Leone informatie verschaft, aan te nemen dat ook appellante in dezelfde omstandigheid verkeert dan die vrouwen uit Sierra Leone en dat daarom haar relaas geloofwaardig is.

Grief 6

Onterecht heeft de in rechtsoverweging 22 de Rechtbank overwogen dat appellante haar gestelde medische problematiek op geen enkele wijze met medische stukken heeft onderbouwd.

Toelichting

Appellante heeft vanaf den beginne duidelijk gemaakt wat haar overkomen is en welke medische problemen zij ten gevolge daarvan ondervindt. Wanneer de opvang van asielzoekers in Nederland zodanig is dat zij niet expliciet bij een dokter terecht is gekomen die daarover verklaringen heeft willen afgeven, dan kan dat niet aan haar worden verweten. Zij heeft omtrent de aard van de klachten en de oorsprong van de klachten voortdurend aandacht voor een en ander gevraagd en daarom kan de Rechtbank dat niet op deze wijze afdoen. Ook hier geldt dat door de gegeven vergunning op de D-grond er aanvankelijk geen belang leek te zijn om met nadere bewijzen te komen.

REDEN WAAROM; appellante u verzoekt het hoger beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch d.d. 11 mei 2007, verzonden 14 mei 2007 AWB 06 / 31344 Enkelvoudige Kamer te vernietigen en het op 28 juni 2006 ingediende beroepschrift alsnog gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Bepaaldelijk gevolmachtigde